

întrebară decă într'adevărü aũ de gândü să fugă din țerră, și le cerură povața ce trebuia să facă și ei, și cum să urmeze în împrejurările de față? La acéstă a lorü întrebare, li se respunse, că vorba ce se respândisse este cu totulü neadevërată, și că să mérgă să se odihnéscă pe la casele lorü, ocupându-se fie-care cu meseria sa. Si în adevëru, hotărârea boierilorü era astü-felü : ca, pôně când nu vorü ajunge la ultima extremitate, să nu se misce nici ei, nici orășeniü. Dér când vedüră mai în urmă pregătirile consulilorü Russiei și Austriei cari, precurmându'și lucrările, cugetaũ a'și trimite canceleriile împreună și cu familieele lorü în Transilvania, atunci boierii se îngrijiră, și întrebară pe menționații duoü consuli despre motivulü plecării lorü. Aceștia le respunseră că primisseră ordinü de la guvernele lorü și de la ambasadorii din Constantino-polü că îndată ce vorü vedea că rebellulü Ispilante s'a apropiatü de Bucuresci, ei numai de câtü să plece de acolo. Atunci boierii toți adunându-se în consiliü, pentru ultima óra, și vedëndü că se aflaũ între duoë focuri, între Tudor și Ispilante și föră putere de a respinge pe nici unulü d'intr'ênșii, se hotărâra sã trecă și dênșii în Transilvania.

Celü d'ântëiü care plecă cu familieele sa, la 3 Martie, fu marele banü Grigorie Brâncovënu, care dete astü-felü semnalulü plecării boierilorü. Dupë ce pregătiră și cei-alți boieri, celle trebuinciose spre a'și porni familieele, publicară formalü prin orașü că fie